

Coudenhove-Kalergi, Richard N.

Páneurópai kiáltvány

(1924)

Európai férfiak, európai nők!

Ütött Európa sorsdöntő órája!

Az európai gyárakban azért készítenek fegyvereket, hogy megöljék az európai férfiakat – az európai laboratóriumokban naponta állítanak elő mérgezgázokat, hogy az európai gyerekeket és asszonyokat megmérgezzék.

Eközben Európa érthetetlen könnyelműséggel játszik saját sorsával; megfoghatatlan vaksága miatt nem látja, mi vár rá; érthetetlen tétlenséggel hagyja, hogy azon legszörnyűbb katasztrófa felé sodródjon, amely mindegyik földrészt eléri.

Európa politikája új háború felé halad. Két tucat új Elzász-Lotaringia alakult ki. Egyik válság a másikat éri. Egy véletlen folytán, amely lehet merénylet vagy lázadás, bármelyik nap kirobbanhat a pusztító európai háború, amely földrészünket temetővé változtathatja.

A megsemmisítő erejű háború, melyet az európai politika készít elő, a világháborút éppen olyan mértékben fogja felülmúlni, mint ahogy az felülmúlta a porosz-francia háborút. E küzdelem színtere a levegő lesz, fegyvere a gáz, célja pedig az ellenséges nemzet kiirtása. A harc elsősorban a hátszország városai, az asszonyok és gyerekek ellen folyik. A legyőzött nemzeteket megsemmisítik, a győztesek pedig halálos sebbel kerülnek ki ebből a tömeggyilkosságból. Ez a fenyegető háború Európa, valamint kultúrájának és gazdaságának teljes pusztulását jelenti. Helyébe más földrészek lépnek.

A második veszély, amely a szétagolt Európát fenyegeti: az orosz hódítás.

Oroszország úgy viszonyul Európához, mint egykor Makedónia viszonyult Görögországhoz. Fülöp trónra lépésekor egy görög sem hitt a makedón veszélyben, mivel akkoriban zűrzavar és anarchia uralkodott Makedóniában.

Fülöp zsenialitása azonban rendet teremtett ebben a káoszban, és 20 évvel később Makedónia egyes paraszti törzsei elég erősek voltak ahhoz, hogy Görögország megosztott kultúrnépeit leigázzák.

Egy vörös vagy fehér diktátor vezetésével, egy jó aratással, amerikai tőkével és német szervezéssel Oroszország gyorsabban talpra állna, mint azt Európa sejtené. Ezt követően Európa szétagolt és megosztott kisállamai az egységes orosz világhatalommal állnának szemben, melynek területe ötször nagyobb, mint egész Európáé.

Sem Kelet-Európa, sem Skandinávia, sem a Balkán kis országai, sem a lefegyverzett Németország nem lenne képes az orosz roham kivédésére. A Rajna, az Alpok és az

Adria lennének Európa új határai; egészen addig, amíg ezek a határok is le nem omolnának és Európa Oroszország nyugati provinciája lenne.

Ezzel a veszéllyel szemben csak egyetlen menekvés létezik: az európai összefogás. Az egységes Európa számára nem létezik orosz veszély. Mivel kétszer annyi lakosa van, mint Oroszországnak és összehasonlíthatatlanul fejlettebb ipara. Így az orosz veszélyre vonatkozó döntés nem Oroszországon, hanem Európán múlik.

Az elkövetkező évtizedek a történelem számára az európai egység és Oroszország talpra állása közötti versenyfutást fogják jelenteni: ha Oroszország az európai egység megvalósulása előtt kilábal a gazdasági válságból, akkor Európa menthetetlenül orosz hegemonia alá kerül; ha az európai egység előbb létrejön, mint Oroszország talpra állna, akkor Európa megmenekül az orosz veszélytől.

Így Európa szabadsága az európaiak kezében van.

A harmadik nagy veszély Európa számára: a gazdasági összeomlás. Európa megosztott országainak szétagolt gazdasága nem maradhat versenyképes az Amerikai Egyesült Államok zárt gazdaságával szemben. Az európai belső vámok gátolják és megdrágítják a termelést. Mindezt Európa gazdasági egységeit a jövőben Amerika, Nagy-Britannia, Oroszország és Kelet-Ázsia Európán kívüli gazdasági birodalmai éppen úgy elnyomják, mint ahogy a kiskereskedőket a trösztök.

A krónikus válságok aláássák az európai gazdaságot, a szükség, a nyomor és a drágaság fokozódik, míg a tönkrement Európa végül amerikai gazdasági gyarmat nem lesz. Ez az állapot az amerikai tőke által az európai dolgozó rétegek rabszolgává válásához vezet, s ez a tőke európai munkavállalói által kivonja magát minden ellenőrzés alól.

Ezzel a veszéllyel szemben csak egyetlen segítség létezik: az európai kontinens összefogása egyetlen vámszövetséggé, az európai belső vámok leépítése és a páneurópai gazdasági térség megteremtése.

Minden más út összeomláshoz vezet.

A szétagolt Európa ezáltal hármaskatasztrófa felé közeledik: a megsemmisítő háború; az Oroszország általi alávetés; a gazdasági összeomlás felé.

Ezen fenyegető katasztrófával szembeni egyedüli menekvés: Páneurópa; a kontinentális Európa demokratikus országainak politikai és gazdasági összefogása.

Az európai megsemmisítő háború veszélyét csak a páneurópai döntőbírói szerződéssel lehet elkerülni; az orosz uralom fenyegető veszélyét csak a páneurópai védelmi szövetség háríthatja el; a gazdasági összeomlás kizárólag a páneurópai vámunió segítségével kerülhető el.

A döntőbírói szerződés biztosítja a békét, a szövetség lehetővé teszi a szabadságot, a vámunió pedig működteti a gazdaságot.

E három pont lényegében tartalmazza a páneurópai programot.

Páneurópa magában foglalja az Oroszországot, az Atlanti-óceán és a Földközi-tenger között elterülő félszigetet; továbbá Izlandot és az európai országok gyarmatait. A nagy európai gyarmat, amely Tripoli és Kongó, valamint Marokkó és Angola között átöleli fél Afrikát, ésszerű gazdálkodás mellett nyersanyagokkal láthatná el Európát.

Oroszország és Anglia Páneurópa szomszédai. Ezek a világbirodalmak Európa nélkül is életképesek, míg ezen földrész többi országát a földrajzi fekvés sorsközösségbe kapcsolja össze, amelyek arra vannak ítélve, hogy vagy együtt pusztuljanak el, vagy együtt emelkedjenek fel.

Angliának a jövőbeni Páneurópához való csatlakozását több oldalról követelik. Ezen követelés azonban megbukik a brit birodalom felépítésén. A domíniumok soha sem tűrnék, hogy Anglia egy másik államrendszerrel szorosabb kapcsolatokat építsen ki, mint velük; ezáltal az angol királyság Páneurópához való csatlakozása tárgytalanná válik. A brit szövetségi birodalom Páneurópához való csatlakozását azon képtelenség teszi tárgytalanná, hogy Kanada európai állammá alakuljon át. Az Amerikával szembeni kihívásnak az lenne a következménye, hogy Kanada a Pánamerikai Unióhoz csatlakozna és a brit világbirodalom szétesne.

Így a páneurópai és a pánbrit államszövetség egyesülése jelenleg lehetetlen. Ám a béke és haladás érdekében lehetséges és egyben szükséges is a két tömb közötti világpolitikai együttműködés. Páneurópának azonban semmi esetre sem szabad Anglia ellen irányulnia.

Jelenleg Oroszország Páneurópába történő bekapcsolása is lehetetlen. Gyakorlatilag kivitelezhetetlen a demokratikus országok és a szovjetrendszer közötti szövetség. Oroszország a demokráciával való szakításával önként levált az európai államrendszerről.

Páneurópa Oroszországhoz sem viszonyul ellenségesen. Célja az orosz-európai béke megőrzése, a közös leszerelés, a gazdasági együttműködés és a belső fejlődés kölcsönös tiszteletben tartása.

Ha Páneurópa megalakul, Amerikával, Nagy-Britanniával, Oroszországgal és Kelet-Ázsiával egyenrangú világhatalomként új Népszövetséget alkothat, ahol egyik földrésznek sem kell idegen beavatkozástól tartania. Csak egy ilyen világszövetségbe tudna az Amerikai Egyesült Államok és Szovjet-Oroszország belépni.

A Népszövetségen belüli önálló csoportként lenne meg Páneurópának az a lehetősége, hogy sorsát maga irányítsa, ahelyett hogy, mint az manapság Genfben történik, a legfontosabb európai döntéseket dél-amerikaiaknak és ázsiaiaknak kell átengedni. Száz év elteltével az amerikai Monroe-doktrínával végre már egy európaikat kell szembe állítani: „Európa az európaiaké!”

A páneurópai program oszthatatlan egészet alkot. Az út megosztott – a cél egységes. A tartós európai béke biztosítása nélkül lehetetlen az európai vámunió megvalósítása. Amíg minden ország állandóan tart a szomszédjától, addig folyton arra kell készülnie, hogy háború esetén minden szükséges árut, mint egy bekerített erődítmény, maga állítson elő. Mindehhez nemzeti iparra és védővámokra van szükség. Csak a döntőbírói kötelezettséggel biztosított háborús veszély megszűntével nyílna meg az európai országok számára a vámhatárok leépítéséhez és az európai szabad-kereskedelemhez vezető út. Ezzel szemben a nemzeti ipar és annak állami védelme az európai nacionalizmus tűzhelyét és az európai béke fenyegetését teremtené meg. Az érdekközösség viszont a politikai közösséghez vezető legbiztosabb út. Ezáltal a páneurópai program politikai része támogatja a gazdaságit és fordítva.

Páneurópa megvalósulásához az alábbi út vezet:

Először: az európai államoknak a pánamerikai példa alapján történő csoportosulása; ez vagy a Népszövetségen belül (Németország belépését követően) vagy a pánamerikai példát követve egy páneurópai konferencia egybehívásával lenne lehetséges.

Másodszor: Európa országai között kötelező döntőbírói szerződések és kölcsönös határgaranciák megkötése.

Harmadszor: a közös keleti határ biztosítását szolgáló védelmi szerződés.

Negyedszer: vámunió előkészítése az európai országok bizonyos időszakonként – periodikusan – összeülő gazdasági konferenciája révén.

Ezt a programot, amely semmilyen lehetetlent nem tartalmaz, mindazoknak haladéktalanul el kell kezdeni, akik felismerték Európa helyzetét és meg akarják menteni földrészüket.

Az európai kérdés megoldásához vezető első lépés: annak felszámolása. Nem megfelelően küzdünk azon veszélyek ellen, amelyek földrészünket fenyegetik, mert még nem ismertük fel eléggé azokat. A politikai felvilágosítás a politikai újjászületéshez vezető út.

Az európaiak 90%-a nem kíván többet a politikától, mint a béke és szabadság biztosítását és a jólét növelését. Ha világossá válik számukra, hogy a mai politika a békét, szabadságot és jólétet életveszélyesen és állandóan fenyegeti, akkor elhagyják ezt a lejtőt és más politikai beállítottság felé fognak orientálódni.

Mivel az európai kérdés felszámolása természetesen annak megoldásához vezet, ezért a politika nem foglalkozik vele, hanem akadályozza azt.

A kormányoknak nem lehet a szemére vetni, hogy az európai kérdést rosszul válaszolják meg, de azt annál inkább, hogy azt fel sem vetik.

Míg a szociális kérdést minden nap joggal megvitatják: az újságban, a parlamentben, az irodalomban és a családban, a másik, 300 millió európai számára életbevágóan fontos kérdést agyonhallgatják.

Az európai kérdés a következőképpen hangzik:

„Lehetséges-e, hogy a kis európai félszigeten 25 ország nemzetközi anarchiában egymás mellett éljen anélkül, hogy ez az állapot rettenetes politikai, gazdasági és kulturális katasztrófával végződjék?”

Az Európa-ellenesek ezt a kérdést azzal válaszolják meg, hogy mindez eddig is lehetséges volt.

Ez a válasz figyelmen kívül hagyja a tényeket. Ugyanis a 20. században Európában a sokállamiság valamennyi feltétele alapján megváltozott.

A régi Európa rendelkezett a világ feletti uralommal. Kifelé biztosította magát, s életveszély előidézése nélkül megengedhette magának azt a luxust, hogy belső háborúkat folytasson. A 20. században összeomlott ez az európai világuralom. Ázsia Japán vezetésével feléledt. Amerika túlszárnyalt minden európai országot, Oroszország

a szovjetrendszer bevezetésével elszakadt Európától, és Anglia európai nagyhatalomból a nemzetközi világhatalom vezetőjévé vált, melynek súlypontja az Indiai óceán térségébe helyeződött át.

Az Európán kívüli világnak hatalmas birodalmakká történő egyre erősödő szervezettsége szemben áll az európai világ egyre fokozódó szervezetlenségével. Itt a háború a szétagoltságot tovább fokozta. Közép-Európában két nagyhatalom elbukott, hogy ezzel is kisállamok egész sorának teremtsen helyet. Így Európa kiszorult a világ középpontjából, s a világpolitika alanyából most annak tárgya lett: meggyengült, megsebesült, elszegényedett, szétszakadt.

Az európai világuralom visszaállítása lehetetlen; ám az még lehetséges, hogy az európai országok összefogásával ez a földrész ötödik világhatalommá váljék és így megmentsék az európaiak békéjét, szabadságát és jólétét.

A technika fejlődése is lehetetlenné teszi Európa visszatérését a múlt évszázadba. A múlt acélháborúja csak meggyengítette a népeket, a jövő gázháborúja azonban megsemmisíti őket. Ezen kívül az autó és a vasút, a léghajó és a rádió az európai távolságokat annyira összezsugorította, hogy a mai Európa relatív kisebb lett, mint a reneszánsz Itáliája.

Az európai országok ilyen mérvű összezsugorodása az érdekközösséget és az érdekellentéteket egyaránt megnövelte. A technikának köszönhetően a szomszédos európai országok érdekei olyan mértékben összekapcsolódtak, hogy számukra kizárólag az ellenségeskedés vagy a szövetség közötti választás maradt; a közömbös szomszédság lehetetlenné vált.

Az egész európai kérdés tehát a vagy-vagy fogalomkörben csúcsosodik ki:

Háború – vagy béke!

Anarchia – vagy szervezettség!

Fegyverkezési verseny – vagy leszerelés!

Konkurencia – vagy együttműködés!

Összeomlás – vagy szövetség!

A jövőben egyetlen európai sem térhet ki ezen döntések elől. Egy ilyen döntés esetében a semlegesség árulás. Aki nem páneurópai, az Európa-ellenes!

Politikailag vak, aki nem látja azokat a veszélyeket, melyekkel a szétagolt Európának szembe kell néznie; aki azonban látja e veszélyeket és mégsem tesz semmit, hogy azokat elhárítsa, az árulást és bűnt követ el Európával szemben; kényelme és profitja érdekében feláldozza gyermekei, nemzete, kultúrája jövőjét; bűnrészessé válik azokban a katasztrófákban, amelyek Európára törnek, amennyiben ragaszkodik mai irányvonalához.

Európa jövője az európai kérdés megválaszolásától függ. Ez a válasz az európaiak kezében van. Demokratikus országokban élünk és felelősek vagyunk kormányaink politikájáért. Nincs jogunk kizárólag a kritikára hagyatkozni, hanem kötelességünk közreműködni politikai sorsunk alakításában.

Ha Európa népei akarják, megalakul Páneurópa: csak arra van szükség, hogy megvonják szavazataikat mindazon képviselőktől és pártoktól, akik Európa-ellenes külpolitikát folytatnak. Így minden európai közreműködhet Európa bukásában vagy felemelkedésében!

Az európaiak többsége nem látja azt az elhatározást, amiről szó van, és azt a felelősséget, ami ránehezedik. Demagóg frázisok európaiak nagy tömegeit vakították el: vakká váltak a mai káosszal, a fenyegető katasztrófával és vezetőik vakságával szemben. Ismét mások reménytelen tétlenségbe zuhannak; lemondtak a politikai kezdeményezésről és azt örültekre bízták, akik fejjetlenül rohannak a szakadék felé és magukkal rántják a romlásba az akarat nélküli tömeget.

Fel kell rázni az európaiak e két csoportját: a vakokat és a magatehetetleneket. Az egyiknek látnia kell, a másiknak meg kell tanulnia akarni. Ott a politikai felismerést, itt a politikai szándékot kell feléleszteni.

Újra és újra meg kell ismételni az egyszerű igazságot: a széttagolt Európa háborúhoz, elnyomáshoz, nyomorhoz vezet, az egységes Európa békét, szabadságot és jólétet eredményez!

Ha ez a vagy-vagy teljes valójában világossá válik az európaiak számára, akkor minden európainak választania kell, hogy ezen utak közül melyiken akarnak elindulni: az európai anarchia útján – vagy az európai szervezettség útján; a halál útján - vagy az élet útján.

A Páneurópáért folytatott harc kemény és elkeseredett lesz. Hitet, kitartást, elszántságot követel. Többről van szó, mint akár csak egy párt, vagy kormány sorsáról: az európai emberiség léte vagy nemléte körül forog minden!

Az Európa-ellenesek vezetői szívósak és agyafúrtak. Egyre újabb és újabb jelszavakat találnak, hogy legyőzzék Európát. A páneurópai kezdeményezést ellenfeleikre hárítják, hogy megakadályozzák az egyesülést; előtérbe tolják a mellékes kérdéseket, hogy a főproblémát megkerüljék; elsáncolják magukat egy világszövetség eszméje mögé, hogy elgáncsolják Páneurópát; s végül megpróbálják Páneurópára az utópia bélyegét rásütni, hogy aztán a legszívélyesebb szimpátia mellett elutasítsák azt.

Európaiak, ne riadjatok meg ilyen manőverektől! Válaszoljátok azt, hogy az európaizálást minden népnek magával kell kezdenie, mivel azt senki sem kezdheti el mással. És hogy valamely európai nép számára nem létezik nagyobb megtiszteltetés annál, mint hogy elsőként vallja magát Páneurópához tartozónak.

Válaszoljátok azoknak, akik Páneurópát határai miatt utasítják el, hogy nem lehet a brit birodalom szétesésére vagy az orosz birodalom demokratizálódására várni. Hogy emellett Páneurópa eleven és szerves egység, mint minden más politikai képződmény és hogy Oroszországgal vagy Angliával való jövőbeni egyesülése nem lehetetlen.

Válaszoljátok azoknak, akik a mai határok megváltoztatását az új Európa feltételének tekintik, hogy e határok eltolása kizárólag általános háború és összeomlás által lehetséges, míg kisebbségvédelem, döntőbírói szerződések és vámunió segítségével azok leépítése nemzeti, stratégiai és gazdasági értelemben békéhez és jóléthez vezet; hogy Európában stabil határok kialakítása lehetséges, igazságos határoké azonban lehetetlen.

Válaszolókat azoknak, akik Páneurópát a világszövetség nevében utasítják el, hogy éppen Páneurópa az út, amely a Népszövetséget megújítja és Amerika, valamint Oroszország számára megnyitja az oda vezető kaput. Hogy Európa csak egy lépcső, nem ellenzője a világszövetségnek és hogy a kívánatos célt kizárólag a lehetséges politika keretén belül lehet elérni.

És végül válaszolókat azoknak, akik Páneurópát utópiának bélyegzik, hogy megvalósulása előtt egyetlen nagy történelmi eseményt sem került el az utópia előítélete. Páneurópa azonban nem utópia, mivel egyetlen természeti törvény sem áll megvalósulása útjában: csak az európaiak szándéka képes azt megakadályozni, s kizárólag az európaiak akarata képes azt megteremteni!

Ezért válaszolókat azoknak, akik benneteket kérdeznek, hogy vajon megalakul-e Páneurópa, vagy sem: „Igen, ha ti is akarjátok! Ha azt erősen, tettekkal alátámasztva és kitartóan akarjátok! Itt azonban nem az a kérdés, hogy megalakul-e, hanem: hogy megalakulhat-e, és meg kell alakulnia. Mivel nem asztrológusok, hanem politikusok vagyunk; nem próféták, hanem harcosok!”

Ezért mindenkit felszólítok az Európáért folyó harcra, akik hisznek az Európai Egyesült Államok megvalósulásában és szükségszerűségében; akik számára Páneurópa nem utópia, hanem program; nem álom, hanem kihívás!

E nagy cél előtt eltűnnek a nemzetek, vallások és pártok ellentétei: először fel kell építeni a házat, mielőtt a tapétáról kezdenénk el vitatkozni!

A pártok és vallások a belpolitikában fejték ki ellentéteiket – a külpolitikában az európai gondolat ellenségeivel szemben egységesnek kell lenni. Ha Páneurópa győz, akkor szabad a pálya minden szociális és kulturális kérdés megoldása előtt; ha Páneurópa vereséget szenved, akkor minden további probléma magától megoldódik, ugyanis egy emberöltőn belül Európa tömegsír és romhalmaz, az egykor virágzó kultúra temetője lesz.

Páneurópaiak csak egységben képesek a nem egységes Európa-ellenesek felett győzelmet aratni, akik sovinizmusukban egymás ellen harcolnak.

A Páneurópaért folytatott küzdelem fegyverei: a felvilágosítás és a propaganda. Egy elszánt és meggyőződéses páneurópai többet ér, mint ezer gyenge és kételkedő. Ugyanis az eszme győzelme az első páneurópaiak hitétől és vonzerejétől függ.

Európaiak, ezért az európai kérdést minden vitában vessétek fel; otthon és barátok között, egyesületekben és gyűléseken, az újságban és az irodalomban! Kényszerítsétek embertársaitokat, hogy az európai gondolat mellett vagy ellen döntsenek! Nyissátok ki szemüket, szakítsátok ki őket közönyükből!

Tegyétek mindenki számára világossá, hogy most minden kockán forog. Ha ellenfeleitek erősek: legyetek erősebbek! Ha ravaszak: legyetek ravaszabbak! Ha elszántak: legyetek elszántabbak náluk. Mondjátok ellent nekik mindenben, mutassátok meg nekik, hogy hova vezet az általuk választott út! Mint csalókat és vakokat, leplezzétek le vezetőiket!

Akik vakságuk miatt Európa-ellenesek, világossítsátok fel! Aki őrült, harcoljatok ellene! Akit nyereség- és becsvágy űz, semmisítsétek meg! Ugyanis az ilyenek eladják és

eljátsszák jövőtöket és gyermekeitek jövőjét: nincs gyalázatosabb áruló és veszélyesebb bűnöző, mint az ilyen!

Az Európa-ellenes politika vaksága, örülete és bűne ellen folytatott küzdelemben vessétek be a felismerés világosságát és az akarat tisztaságát.

A Páneurópai Unió a Páneurópa-mozgalom szerve. A belépés mindenki előtt nyitva áll, aki Európát megmenteni és egyesíteni akarja: asszonyok és férfiak, egyesületek és szervezetek. A harcostársakra azt a kötelességet rója, hogy Páneurópáért küzdjenek. Mindenki azzal az eszközzel harcoljon, amivel rendelkezik. Verbuváljatok új páneurópaiakat, és kényszerítsétek jelöltjeiteket arra, hogy álljanak ki az európai egyesítési program mellett! Aki a propaganda területén szónokolni tud, szónokoljon! Aki számolni tud, számoljon! Aki írni tud, írjon!

Mivel a Páneurópához vezető utat úgy hívják, hogy: propaganda, propaganda, propaganda!

A Páneurópa-mozgalomnak meg kell valósítania, amit Komensky és Nietzsche megálmodott, Kant kigondolt, Bonaparte és Mazzini akart: az Európai Egyesült Államokat!

A Páneurópáért folytatott küzdelemben a szerepek úgy oszlanak meg, hogy a német páneurópaiak a német Európa-ellenesekkel szemben, a francia páneurópaiak a francia Európa-ellenesekkel szemben harcoljanak. Minden más taktika több kárt okoz, mint amennyi hasznot hoz és erősíti a sovinizmust ahelyett, hogy gyengítené azt. Csak abban az esetben nyílik meg az a lehetőség, hogy kifelé is képviseljék azt, ha egy népen belül a sovinizmussal szemben győzedelmeskedett az európai gondolat.

Az első páneurópaiaknak tudniuk kell, hogy a földrészük jövőjéért folytatott döntő küzdelemben egy milliós hadsereg előretolt bástyái.

A napkereszt jegyében, amely a felvilágosodás napját összekapcsolja a nemzetközi emberiség vörös keresztjével, a páneurópai eszme győzedelmeskedni fog a sovinizta pusztító politika minden korlátoltsága és embertelensége felett.

Ennek jegyében az új Európa azzá válik, amilyennek a legjobb európaiak már ma is hirdetik.

Európaiak, segítsétek a jövő és a múlt, az emberiség és embertelenség, a felvilágosodás és elvakultság, újjászületés és megsemmisítés közötti nagy döntést előkészíteni.

A béke és háború, a szabadság és elnyomás, a jólét és a nyomor közötti választás elé állítva, Európa elsőprő többséggel Páneurópa mellett fog dönteni.

Aki szereti nemzetét, annak akarnia kell Páneurópát!

Aki szereti családját, annak akarnia kell Páneurópát!

Aki önmagát szereti, annak akarnia kell Páneurópát!

Mivel kizárólag csak a tartós európai béke biztosítja az európai nemzetek, családok és emberek jövőjét. Európaiak, csatlakozzatok a Páneurópa-mozgalom tömegeihez és mentsétek meg Európát és gyermekeiteket!

(Kocsis András fordítása)

Forrás:

Foerster, Rolf Hellmut [Hrsg.]: *Die Idee Europa 1300–1946. Quellen zur Geschichte der politischen Einigung*. Deutscher Taschenbuch Verlag, München, 1963. 226–236.